

saa forlanger han for meget, naar han vil vente, at vi skulle tage det politiske Moment paa en saadan Maade, som kunde tjene *hans* Politik; det er for meget forlangt. Hvis det ærede Medlem fik det Syn, at vi her, Folketingets Flertal, som i en Aarrække have kæmpet for det Maal, som vi have naaet, nemlig at se Tingets Ledelse i Regeringen, ikke tog det fjerreste Hensyn dertil, men levede ganske, som om vi vare Opposition, ja, saa var det maaske nok noget, der vilde kunne glæde ham, men det er ikke en Glæde, som han vil kunne vente, at vi ville skaffe ham. Nej, det er og det skal være saaledes, at naar vi i en Sag som denne kunne sige: Dette Lovforslag, som her foreligger; er godt, saa sige vi fremdeles, hvilke Meninger vi have om Lovforslagets Bestemmelser, og gøre disse Meninger gældende, og vi antage ikke hverandres Meninger, fordi vi have faaet vore Mænd i Regeringen, men lige saa aabent, som vi udtale dette, lige saa aabent og med lige saa stor Glæde sige vi: Men hvad der paa de enkelte Punkter, hvor Meningerne dele sig, skal komme ud deraf, det skal bestemmes ved Forhandlinger her i Tinget og ved, at vi forhandle os til Rette med den Regering, hvori vi med Rette og med Glæde se Tingets Ledelse. Andet Syn skulle vi, politisk set, ikke hyde det ærede Medlem i denne Sag.

Holm: Det ærede Medlem, der nu satte sig, kom til Slut med nogle politiske Udtalelser, som jeg finder det rigtigt at svare ham paa straks. Jeg for mit Vedkommende har i denne Sag aldeles ikke taget noget politisk Hensyn. Det viser sig jo allerklarest derved, at jeg endogsaa mellem mine egne Partifæller indtager en ret enlig Stilling, og dette vilde dog være en i høj Grad dum Politik, hvis det var Partipolitik, jeg vilde drive. Det, jeg har taget Ordet for, er, at man ved denne Lejlighed skulde have fortsat den saglige Politik, som Folketinget tidligere har drevet. Det ærede Medlem siger nu: ja, men Forholdet er blevet forandret, thi nu have vi naaet Maalet, og Maalet, det var Ministeriet. Jeg maa tilstaa, at jeg har aldrig opfattet Folketingets Politik saaledes, som om *Maalet* var naaet dermed; at man fik et Ministerium, der var efter Folketingets Villie. Dermed troede jeg, at man først stod ved *Begyndelsen* til det regelmæssige Arbejde. Jeg har været saa fortvivlet som nogen over den ulykkelige Tilstand, vort politiske Liv har været i, i den Tid, da der var et Modsætningsforhold mellem Re-

geringen og Folketinget. Jeg har saa varmt som nogen ønsket, at det Tidspunkt maatte komme, da der blev et virkeligt Tillidsforhold imellem dem. Derfor har jeg ogsaa hilset Systemskiftet med Glæde. Men det at faa et parlamentarisk Ministerium har for mig kun været det nødvendige *Middel* til at faa god Gang i vort offentlige Liv og det politiske Arbejde. Det er efter min Mening for lavt og skrøbeligt et Maal at sætte sig, blot det at faa et parlamentarisk Ministerium. Nej, naar man har faaet et parlamentarisk Ministerium, saa maa det næste være det, at dette Ministerium prøver paa at gennemføre det, som dets Parti har arbejdet for i den Tid, det kæmpede sig frem til Magten. Saaledes har jeg forstaaet det, og paa den Maade mener jeg, vi kunne glæde os over, at vi ere komne ind i den ny Statsskik. Thi saa vil Følgen blive, at efterhaanden som Anskuelserne arbejde sig frem i Befolkningen og naa til et Flertal, der sidder saaledes fast i Sædlen, at det for Alvor kan gøre sin Indflydelse gældende, kan dette Flertal have Haab om at komme til Roret og faa sine Anskuelser førte ud i Livet. Det er et ganske anderledes stort Maal end dette lille: Nu have vi faaet et parlamentarisk Ministerium, og dermed ere vi færdige. Det ærede Medlem siger vel, at vi efter at have faaet det ny Ministerium fremdeles skulle gøre vore Meninger gældende, men det ærede Medlem forklarer tillige, at hvis Ministeriet ikke synes om vore Meninger, saa skulle vi opgive dem, fordi vi først og fremmest maa støtte Ministeriet. Paa den Maade har jeg aldrig forstaaet Parlamentarismen, og paa den Maade forekommer det mig, at det vilde være lidet lysteligt at være Folkerepræsentant. Hvis vi, naar vi endelig fik et Ministerium af vore egne, skulde tage al vor Fornuft fangen under Lydighed mod Regeringen, og opgive alt det, som vi selv mente var rigtigt, saa ser jeg ikke, der var nogen Herlighed ved det hele. Det ærede Medlem har jo desuden selv ved denne Lejlighed vist os, hvorledes han praktiserer det Syn paa Tingene, som han udviklede for os. Det ærede Medlem udtalte nys, at hans Ord ved 1ste Behandling om det urigtige i at sætte Adgangen til Nadveren i Forbindelse med den kirkelige Valgret, var en uomstødelig Sandhed; og jeg mener, han har Ret i, det er en uomstødelig Sandhed. Derfor undrer det mig, at det ærede Medlem nu er med til at foreslaa, at vi skulle omstøde denne uomstødelige Sandhed. Han forklarede os imidlertid hvorfor.